

82. sz. Egyezmény

a tengeren túli területek szociálpolitikájáról

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája,

Amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa hívott össze Genfben, és amely 1947. június 19-én harmincadik ülészakára ült össze,

Miután úgy határozott, hogy különböző javaslatokat fogad el a tengeren túli területek szociálpolitikájáról - amely kérdés az ülészak napirendjének harmadik pontjaként szerepelt, és

Miután úgy döntött, hogy ezeket a javaslatokat egy nemzetközi Egyezmény formájában adja közre,

a mai napon, 1947. július 11-én elfogadja az alábbi Egyezményt, mely a "Szociálpolitikáról (tengeren túli területek) szóló 1947. évi Egyezmény" néven idézhető:

I. RÉSZ. A FELEK KÖTELEZETTSÉGEI

1. cikk

1. A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet minden olyan tagja, mely ratifikálja a jelen Egyezményt vállalja, hogy az Egyezményben lefektetett politikákat és intézkedéseket alkalmazza azon tengeren túli területein, melyekkel kapcsolatban felelősséggel tartozik vagy ilyen felelősségre szert tesz, beleértve olyan, a jelen cikk 2. és 3. bekezdésében említett területektől eltérő, fennhatósága alatt álló területeket, ahol közigazgatási hatóságként van jelen, és amelyek az érintett területek kormányainak közös irányítása alatt áll minden olyan kérdés tekintetében, mely ezen területek önkormányzati hatáskörében van.

2. Ahol a jelen Egyezmény témája teljesen vagy elsősorban valamely tengeren túli terület önkormányzati területének fennhatósága alatt áll, az ezen terület nemzetközi kapcsolataiért felelős tagállam az adott terület kormányával egyetértésben eljuttathat a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójához egy nyilatkozatot, melyben azon terület nevében a jelen Egyezményben foglalt kötelezettségeket elfogadja.

3. Egy, a jelen Egyezményben foglalt kötelezettségeket elfogadó nyilatkozatot juttathat el a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójához-

- (a) a szervezet két vagy több tagállama bármely terület vonatkozásában, mely közös fennhatóságuk alatt áll; vagy
- (b) bármely nemzetközi hatóság, mely akár az Egyesült Nemzetek Szövetségének Kartája által vagy egyéb módon bármely terület közigazgatásáért felelős.

II. RÉSZ. ÁLTALÁNOS ELVEK

2. cikk

1. Minden olyan politika, mely célja szerint tengeren túli területre vonatkozik, elsősorban az ilyen területek népei lakosainak jólétére és fejlődésére és ezen népek társadalmi előrehaladásával kapcsolatos vágyának előmozdítására irányuljon.

2. Általánosabb vonatkozású politikák megfogalmazása szükséges, melyek e politikáknak a tengeren túli területek lakosai jólétének előmozdítását megfelelően szem előtt tartják.

3. cikk

1. A gazdasági fejlődés előmozdítása és ezáltal a társadalmi előrehaladás alapjainak lerakása érdekében minden erőfeszítést meg kell tenni nemzetközi, regionális, nemzeti vagy területi alapokon annak biztosítására, hogy a helyi közigazgatás pénzügyi és technikai segítséghez jusson, és ezáltal a tengeren túli területek gazdasága továbbfejlődhessen.

2. Az ilyen segítség nyújtásának feltételei között rendelkezni kell arról, hogy a gazdasági fejlődés természetének és az ebből fakadó munka feltételeinek meghatározásához a helyi önkormányzatoknak legyen meg a szükséges jogkörük, illetve segítsék őket együttműködő felek, ilyen módon biztosítva az ilyen területeken lakók érdekeinek védelmét.

3. A felelős kormányzati hatóságok számára legyen politikai célkitűzés annak elérése, hogy megfelelő pénzügyi források álljanak rendelkezésre fejlesztési célú állami vagy magán tőke vagy mindkettő beáramoltatására, és ezek befektetése olyan feltételek mellett történjen, melyek által a tengeren túli területek lakói számára ezen fejlesztések a legtöbb előnnyel járnak.

4. A megfelelő esetben történjenek nemzetközi, regionális vagy nemzeti intézkedések a kereskedelem feltételeinek megteremtése céljával, mely magas hatékonyságú termelést bátorít majd, és elfogadható életszínvonal megtartását teszi lehetővé a tengeren túli területeken.

4. cikk

Minden lehetséges lépést meg kell tenni annak érdekében, hogy a megfelelő nemzetközi, regionális és területi intézkedések bátorítsák a fejlődést olyan területeken mint a közegészség, a lakáspolitikai, élelmezés, oktatás, gyerekek jóléte, a nők társadalmi helyzete, munkafeltételek, a keresők és az őstermelők javadalmazása, a migráns munkavállalók védelme, a társadalombiztosítás, az állami szolgáltatások színvonala és az általános termelés.

5. cikk

Minden lehetséges lépést megfelelő hatékonysággal meg kell tenni annak érdekében, hogy a tengeren túli területek lakosságának megfelelő irányú érdeklődése felébredjen, és szövetségeket hozzon létre társadalmi haladást segítő intézkedések megfogalmazásának és végrehajtásának céljával, ahol lehet, illetve ahol ez megfelelő, saját soraikból választott képviselők személyén keresztül.

III. RÉSZ. AZ ÉLETSZÍNVONAL JAVÍTÁSA

6. cikk

A létfeltételek javítása a gazdasági fejlődés tervezésének legfőbb célja kell, hogy legyen.

7. cikk

1. Minden, gyakorlatban kivitelezhető intézkedést meg kell tenni a gazdasági fejlődés tervezésekor annak érdekében, hogy ez a fejlődés összhangba kerüljön az érintett közösségek egészséges fejlődésével.

2. Különösen a családi élet és a hagyományos társadalmi közösségek megbontásának elkerülése érdekében kell erőfeszítéseket tenni, mindenek előtt az alábbi módon:

- (a) a migráció okainak és hatásainak tanulmányozása által, illetve szükség esetén megfelelő intézkedések foganatosításával;
- (b) a város- és falutervezés előmozdítása által olyan területeken, ahol gazdasági igények a lakosság helyi sűrűsödését váltják ki;
- (c) a városi területek túlszűfoaltságának megelőzése és megszüntetése;
- (d) az életkörülmények javítása falusi területeken és a megfelelő ipari tevékenységek megteremtése olyan területeken, ahol megfelelő munkaerő rendelkezésre áll.

8. cikk

Az illetékes hatóság által a termelő kapacitás előmozdítása és a mezőgazdasági termelők életszínvonalának javítása érdekében számításba vett intézkedések foglalják magukba az alábbiakat:

- (a) a krónikus eladósodottság okainak a gyakorlatilag megvalósítható legteljesebb mérvű megszüntetése;
- (b) a mezőgazdaságilag művelhető föld nem mezőgazdasági célra történő elidegenítésének kézben tartása annak érdekében, hogy ha ilyen elidegenítés bekövetkezik, az csakis az adott terület érdekében történhessen;
- (c) a föld és egyéb erőforrások tulajdonviszonyainak és használatának kézben tartása a megfelelő törvények és szabályok betartásával annak biztosítására, hogy ezeket valóban használják, még hozzá a szokásjog tiszteletben tartásával és az adott terület lakosságának érdekében;
- (d) a bérleti viszonyok és a munkakörülmények felügyelete azzal a céllal, hogy a bérlők és a földművelők számára a gyakorlatilag elérhető legmagasabb életszínvonal és a termelékenységben vagy az árszínvonalban megjelenő fejlődésből fakadó előnyök méltányos megosztása biztosítható legyen;
- (e) a termelési és terítési költségek csökkentése minden gyakorlatilag járható módon, különösen termelők és fogyasztók szövetkezeteinek létrehozásával és ezek bátorításával.

9. cikk

1. Intézkedéseket kell foganatosítani annak érdekében, hogy az östermelők és a keresők számára lehetővé váljon olyan körülmények biztosítása, melyek által saját erejükből javítani tudják életkörülményeiket, és amelyek biztosítják olyan minimális életszínvonal fenntartását, melyet munkaadók és munkavállalók reprezentatív szervezeteivel való konzultáció és az életkörülmények hivatalos felmérése nyomán határoznak meg.

2. A minimális életszínvonal meghatározásakor figyelembe kell venni a munkavállalók olyan alapvető családi igényeit mint pl. az étel és annak tápértéke, lakhatási költségek, ruha, orvosi ellátás és oktatás.

IV. RÉSZ. A MIGRÁNS MUNKAVÁLLALÓKRA VONATKOZÓ RENDELKEZÉSEK

10. cikk

Ahol a munkavállalók foglalkoztatási feltételeivel együtt jár, hogy otthonuktól távol laknak, ott foglalkozásuk feltételei legyenek figyelemmel családi igényeikre.

11. cikk

Ahol az egyik tengeren túli terület munkaerő állományát átmenetileg egy másik terület érdekében használják, ott történjen intézkedés annak bátorítására, hogy a munkavállalók bérének és megtakarításainak egy részét átutalják a munkaerő felhasználás területéről a munkaerő kínálat területére.

12. cikk

1. Ahol egy adott terület munkaerő állományát egy másik közigazgatás alatt álló területen alkalmazzák, úgy, ha ez szükséges vagy kívánatos, az érintett területek illetékes hatóságai kössenek megállapodást a jelen Egyezmény rendelkezéseinek alkalmazásával kapcsolatban felmerülő, kölcsönösen fontos kérdések rendezéséről.

2. Ezen megállapodások követeljék meg, hogy a munkavállaló élvezzen legalább olyan szintű védelmet és előnyöket mint amilyeneket a munkaerő felhasználásának helyén lakó munkavállalók élveznek.

3. Ezen megállapodások követeljék meg olyan megoldás biztosítását, melynek segítségével a munkavállaló bérének és megtakarításainak egy részét hazautalhatja.

13. cikk

Ha a munkavállaló és családja alacsony költségű helyről magasabb költségű helyre költözik, figyelembe kell venni a váltás megnövekedett megélhetési költségeit.

V. RÉSZ. A MUNKAVÁLLALÓK JAVADALMAZÁSA ÉS EHHEZ KAPCSOLÓDÓ KÉRDÉSEK

14. cikk

1. Bátorítandó a minimális bér rögzítése az érintett munkavállalók reprezentatív szakszervezeteinek, illetve munkaadók vagy munkaadói szervezetek közötti szabad megállapodáson alapuló kollektív szerződés útján.

2. Ahol nincsenek megfelelő megoldások a minimális bér kollektív szerződés általi rögzítésére, meg kell tenni a szükséges intézkedéseket arra, hogy a minimális bér munkaadók és a munkavállalók képviselőinek konzultációja által is rögzíthető legyen, beleértve ezek érdekképviseleti szervezeteit is, ahol ilyenek vannak.

3. Meg kell tenni a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy az érintett munkaadók és munkavállalók tájékozottak legyenek a törvény szerint hatályos minimális berről, és, hogy a törvény hatálya alatt álló esetekben ennél alacsonyabb bér ne legyen fizethető.

4. Azon munkavállaló, akire a minimális bérszint vonatkozik, és aki ennek hatályba lépése óta ezen szint alatti bért kapott fizetségül, jogosult bírói vagy egyéb, törvény által jóváhagyott úton hozzájutni a meg nem fizetett összeghez, a nemzeti törvények és rendelkezések által meghatározott időbeli korlátok között.

15. cikk

1. Meg kell tenni a szükséges intézkedéseket minden megszolgált bér teljes kifizetésének biztosítása érdekében, a munkaadók pedig kötelesek nyilvántartást vezetni bérfizetéseikről, a kifizetésekről a munkavállalóknak is kimutatást adni, és egyéb megfelelő lépéseket tenni az ellenőrzés megkönnyítése érdekében.

2. A béreket szokványos esetben csak a törvényes fizetőeszközben szabad kifizetni.

3. A béreket szokványos esetben csak közvetlenül az adott munkavállalónak szabad kifizetni.

4. Tilos a munkavállaló munkájáért járó bért részben vagy egészben alkohollal vagy más szeszes itallal kiváltani.

5. A bért nem szabad kocsmákban vagy kereskedelmi egységekben kifizetni, kivéve az ilyen helyen foglalkoztatott munkavállalók bérét.

6. Hacsak nincs kialakult, ezzel ellentétes helyi szokás, és az illetékes hatóság is meggyőződött arról, hogy ezen szokás folytatását a munkavállalók is kívánják, a bért rendszeres, olyan időközönként kell fizetni, mely által csökken a keresők eladósodásának veszélye.

7. Ahol élelmezés, lakhatás és más alapvető igények kielégítése a javadalmazás részét képezik, az illetékes hatóságnak minden, gyakorlatban megvalósítható lépést meg kell tenni annak biztosítása érdekében, hogy ezen fizetség megfelelő, és ennek pénzben kifejezett értékét megfelelően fel kell mérni.

8. Minden, gyakorlatban járható intézkedést meg kell tenni annak érdekében, hogy-

- (a) a munkavállalók tájékoztatást kapjanak bérrel kapcsolatos jogaikról;
- (b) ne történjen semmilyen jogosulatlan levonás a bérekből; és
- (c) a bérből a javadalmazás részét képező ellátmány és szolgáltatások fejében levonandó összegek azok megfelelő készpénz-értékére szorítkozzanak.

16. cikk

1. A bérelőleg visszafizetésének maximális törlesztőrészletét és módját az illetékes hatóságnak kell szabályoznia.

2. Az illetékes hatóság korlátozza a munkavállalónak a munkábaálláskor fizetett bérelőlegek összegét; a munkavállaló kapjon pontos tájékoztatást ezen előleg összegéről.

3. Semmilyen, az illetékes hatóság által lefektetett mértéknél nagyobb bérelőleg nem követelhető vissza, és nem szerezhető vissza a munkavállalónak később fizetendő összegekből való levonás útján.

17. cikk

1. A bérből és fizetésből élők és az őstermelők bátorítandók arra, hogy önkéntes takarékoskodási lehetőségeket igénybe vegyenek.

2. Minden, gyakorlatban kivitelezhető intézkedést meg kell tenni a bérből és fizetésből élők és az őstermelők uzsorával szembeni védelme érdekében, különösen a hitelkamatok csökkentésére tett intézkedések, a pénzkölcsönzők tevékenységének ellenőrzése által, illetve olyan lehetőségek bátorításával, melyek segítségével megfelelő célra szövetkezeti alapú, vagy az illetékes hatóság ellenőrzése alatti hitelintézettől kölcsönt lehet felvenni.

VI. RÉSZ. A FAJ, SZÍN, NEM, HIT, TÖRZSI KAPCSOLATOK VAGY SZAKSZERVEZETI HOVATARTOZÁS ALAPJÁN TETT MEGKÜLÖNBÖZTETÉS TILALMA

18. cikk

1. Legyen politikai célkitűzés a munkavállalók faj, szín, nem, hit, törzsi kapcsolatok vagy szakszervezeti hovatartozás alapján tett megkülönböztetésének felszámolása az alábbiak vonatkozásában:

- (a) munkaügyi törvények és megállapodások, melyek gazdaságilag méltányos bánásmódot biztosítanak mindazoknak, akik törvényesen laknak vagy dolgoznak az adott területen;
- (b) állami- vagy magánszektorbeli állásba való felvétel;
- (c) megbízási és előmeneteli feltételek;
- (d) szakképzési lehetőségek;
- (e) munkafeltételek;
- (f) egészségügyi, biztonsági és jóléti intézkedések;
- (g) munkafegyelem;
- (h) kollektív szerződések tárgyalásában való részvétel;
- (i) az "egyenlő értékű munkáért egyenlő bérezés" elve szerint rögzített bérszintek egyazon üzem vagy vállalkozás keretein belül olyan mértékig, amennyire ezen elvet az adott anyaországi területen betartják.

2. Az előző bekezdés (i) albekezdésének rendelkezései szerint minden gyakorlatban járható intézkedést meg kell tenni annak érdekében, hogy az alacsonyabban fizetett munkavállalókra vonatkozó bérszint növelésével a faj, szín, nem, hit, törzsi kapcsolatok vagy szakszervezeti hovatartozás alapján tett megkülönböztetés megszűnjön.

3. Azon munkavállalók, akik egy adott területen szerződtek egy másik területen való munkavállalás érdekében, kaphatnak bérükön felül készpénzbeli vagy természetbeni járadékot, hogy a családjuktól távoli munkájukból fakadó ésszerű személyes vagy családi természetű költségeiket fedezze.

4. A jelen cikk előző bekezdései nem érintik azon intézkedéseket, melyek meghozatalát az illetékes hatóság szükségesnek vagy kívánatosnak tartja az anyaság védelmének és a női munkavállalók egészségének, biztonságának és jólétének érdekében.

VII. RÉSZ. OKTATÁS ÉS KÉPZÉS

19. cikk

1. Megfelelő intézkedések szükségesek tengeren túli területeken az oktatás, a szakképzés és a tanoncképzés átfogó rendszereinek fokozatos, a helyi körülmények adta lehetőségek közötti leghatékonyabb fejlődése érdekében, hogy ezáltal a gyerekek és a fiatal személyek, bármely neműek is, sikeresen készülhessenek fel egy hasznos foglalkozás elsajátítására.

2. Az egyes területi törvények és szabályok írják elő az iskolaköteles kor végét és a foglalkozás legalacsonyabb életkorát és feltételeit.

3. Hogy a gyerekkorú lakosság igénybe vehesse a rendelkezésére álló oktatási lehetőségeket, és, hogy az ilyen lehetőségek bővülését ne akadályozza a gyermekmunka iránti igény, az iskolaköteles kor felső határa alatti személyek foglalkoztatása az iskolai tanórák ideje alatt tilos olyan területeken, ahol az oktatási lehetőségek elég bőségesek ahhoz, hogy az iskolás korú gyerekek többségét befogadják.

20. cikk

1. Annak érdekében, hogy a tengeren túli területek szakmunka kínálata hatékonyan bővülhessen, az új termelési technológiákra való képzés megfelelő esetekben helyi, regionális vagy anyaországi központokban történjen.

2. Az ilyen képzést az illetékes hatóság szervezze vagy felügyelje azon ország munkaadói és munkavállalói szervezeteivel való konzultálást követően, ahonnan a képzés résztvevői származnak és ahol a képzést nyújtják.

VIII. RÉSZ. VEGYES RENDELKEZÉSEK

21. cikk

1. A jelen Egyezmény 1. cikkének 1. bekezdése szerinti területek hatálya alatti országok tekintetében a Szervezet minden tagállama, mely ratifikálja a jelen Egyezményt, ratifikálásához mellékeljen egy nyilatkozatot, melyben kijelenti-

- (a) mely területek tekintetében vállalja, hogy a jelen Egyezményt módosítások nélkül alkalmazza;
- (b) mely területek tekintetében vállalja, hogy a jelen Egyezmény rendelkezéseit módosításokkal alkalmazza, megadva az említett módosításokat;
- (c) mely területek tekintetében nem alkalmazhatók a jelen Egyezmény rendelkezései, ilyen esetben adja meg azt is, milyen okból nem alkalmazhatók;
- (d) mely területek tekintetében tartja fenn döntési jogát.

2. A jelen cikk 1. bekezdésének (a) és (b) pontjaiban tett vállalások a ratifikáció szerves részének tekintendők, és hatályuk azonos a ratifikációéval.

3. Bármely tagállam egy későbbi nyilatkozattal egészében vagy részben semmisnek nyilváníthatja az eredeti nyilatkozatban a jelen cikk 1. bekezdésének (b), (c) vagy (d) albekezdései alapján megfogalmazott fenntartásait.

4. Bármely tagállam bármikor, mikor a jelen Egyezmény a 27. cikk rendelkezéseinek értelmében felmondható, eljuttathat a főigazgatóhoz egy nyilatkozatot, melyben bármilyen más tekintetben módosíthatja bármely korábbi nyilatkozatának részleteit, és amelyben leírja akkor időszerű álláspontját az általa megnevezett területek vonatkozásában.

22. cikk

1. A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójához a jelen Egyezmény 1. cikkének 2. és 3. bekezdései szerint eljuttatott nyilatkozatok jelezzék, hogy az Egyezmény rendelkezéseit módosítás nélkül vagy módosításokkal fogják-e alkalmazni az érintett területen; ha a nyilatkozat azt jelzi, hogy az Egyezmény rendelkezéseit módosításokkal fogják alkalmazni, úgy adja meg az ilyen módosítások részleteit is.

2. Azon tagállam, tagállamok vagy az érintett illetékes hatóság egy azt követő nyilatkozattal bármikor részben vagy egészben feladhatja/feladhatják azon jogát/jogukat hogy bármely korábbi nyilatkozatban jelzett módosítással éljen/éljenek.

3. Bármely érintett tagállam, tagállamok vagy bármely nemzetközi hatóság bármikor, mikor a jelen Egyezmény a 27. cikk rendelkezéseinek értelmében felmondható, eljuttathat/eljuttathatnak a főigazgatóhoz egy nyilatkozatot, melyben bármilyen más tekintetben módosíthatja/módosíthatják bármely korábbi nyilatkozatának/nyilatkozatuk részleteit, és amelyben leírja/leírják akkor időszerű álláspontját/álláspontjukat az Egyezmény alkalmazása vonatkozásában.

23. cikk

Minden olyan terület tekintetében, mellyel kapcsolatban hatályos egy, a jelen Egyezmény rendelkezéseit módosító nyilatkozat, az Egyezmény alkalmazásáról szóló éves jelentés jelezze, milyen mérvű haladást sikerült elérnie az e módosítások igénybe vételét lehetővé tevő jog feladásának érdekében.

24. cikk

Ha bármely Egyezmény, melyet a Konferencia ezután elfogad, a jelen Egyezmény által tárgyalt témában vagy témákban úgy rendelkezne, akkor a jelen Egyezménynek az említett Egyezményben meghatározott rendelkezéseinek hatálya megszűnik minden olyan területre, melynek vonatkozásában az alábbiak valamelyikét közlő nyilatkozat jutott el a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójához:

- (a) az említett Egyezmény rendelkezései alkalmazásának vállalása a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmányának 1946. évi Módosítási Okmánya által módosított Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmánya 35. cikkének 2. bekezdése szerint; vagy
- (b) az említett Egyezmény kötelezettségvállalásainak elfogadása a 35. cikk 5. bekezdése szerint.

IX. RÉSZ. ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

25. cikk

A jelen Egyezmény hivatalos ratifikációit a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójával kell közölni nyilvántartásba vétel céljából.

26. cikk

1. A jelen Egyezmény a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet tagállamai közül csak azokra nézve kötelező, amelyeknek ratifikációit a főigazgató nyilvántartásba vette.

2. A jelen Egyezmény tizenkét hónappal azon nap után lép hatályba, amelyen a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet két tagállamának ratifikációját a főigazgató nyilvántartásba vette.

3. A továbbiakban a jelen Egyezmény minden további tagállamra nézve tizenkét hónappal azon nap után lép hatályba, melyen ratifikációit nyilvántartásba vették.

27. cikk

1. A jelen Egyezményt ratifikáló tagállam a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójához egy nyilvántartásba vétel céljából eljuttatott nyilatkozat útján mondhatja fel az Egyezményt első hatályba lépésének időpontjától számított tíz év elteltével. Az ilyen felmondás egy évvel azután válik hatályossá, hogy a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal azt nyilvántartásba vette.

2. Arra a tagállamra, amely a jelen Egyezményt ratifikálta, és amely az előző bekezdésben említett tíz éves időszak lejártá után egy éven belül nem él a jelen cikkben biztosított felmondási jogával, a kötelezettség újabb tíz éves időszakra érvényben marad. Ezt követően minden tíz év elteltével mondhatja fel a jelen Egyezményt a jelen cikkben előírt feltételek szerint.

28. cikk

1. A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója köteles a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet valamennyi tagállamát a szervezet tagállamai által hozzá eljuttatott ratifikációk és felmondások nyilvántartásba vételéről értesíteni.

2. A főigazgató, mikor a szervezet tagállamait értesíti a hozzá eljuttatott második ratifikáció nyilvántartásba vételéről, köteles a szervezet tagjainak figyelmét felhívni az Egyezmény hatályba lépésének napjáról.

29. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója köteles az Egyesült Nemzetek Szövetségének főtítkárával az előző cikkek rendelkezéseivel összhangban általa nyilvántartásba vett ratifikálások és felmondások minden részletét az Egyesült Nemzetek Szövetsége Kartájának 102. cikkével összhangban nyilvántartásba vétel céljából közölni.

30. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa a jelen Egyezmény hatályba lépését követően minden tíz éves időszak elteltével jelentést terjeszt az Általános Konferencia elé a jelen Egyezmény helyzetéről, és megvizsgálja, kívánatos-e a Konferencia napirendjére tűzni az Egyezmény részleges vagy teljes módosításának kérdését.

31. cikk

1. Ha a Konferencia a jelen Egyezményt részben vagy egészében módosító új Egyezményt fogad el, úgy, hacsak az új Egyezmény máshogy nem rendelkezik,

- (a) az új módosító Egyezmény valamely tagállam által történő ratifikálása, tekintet nélkül a fenti 27. cikk rendelkezéseire, *ipso jure* magában foglalja a jelen Egyezmény azonnali felmondását, amennyiben és amikor az új módosító Egyezmény hatályba lép;
- (b) Az új Egyezmény hatálybalépésének napján lezárul a jelen Egyezmény ratifikálásának lehetősége a tagállamok előtt.

2. A jelen Egyezmény jelenlegi formájában és tartalmával mindenképpen érvényben marad mindazon tagállamokra nézve, amelyek a jelen Egyezményt ratifikálták, de a módosító Egyezményt nem.

32. cikk

A jelen Egyezménynek francia és angol szöveg változatai egyaránt hitelesek.